

ærede Krigsminister kjendte Stemningen saa godt, som vi kjende den, vilde han nok faae en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal. Men hvorom alting er, naar jeg udtaler disse Anskuelser i Modsetning til de militære Medlemmer, saa sker det ikke, fordi jeg ikke føler lige saa varmt for Fædrelandet som de. Det er dog ikke Trang til at sige dette, der har bragt mig til at tage Ordet, da det er mig fuldstændig ligegyldigt, hvad de, her ere mig imod, mene om mig i saa Henseende. Min Opfattelse af dette Spørgsmaal er, at man gjør baade Sagen og Befolkningen mere Skade, ved at lade disse Vælfesleirer vedblive end ved at standse dem, og jeg vil derfor rolig stemme imod dette Lovforslag. Det er blot dette Par Ord, jeg har følt Trang til at udtale.

Ordføreren (Berg): Jeg vilde have sat megen Pris paa, om det ærede Medlem, der talte sidst, havde deltaget ialtsald i nogle af de Udvalgsarbejder, som vi have afholdt angaaende denne Sag, og navnlig i nogle af de senere, hvor vi ogsaa have forhandlet det Spørgsmaal, som nu er bragt paa Dntale. Det turde være en noget nem Maade at komme fra sin Udvalgsarbejdning paa at blive borte og bagefter erklære, at det vilde have gjort lige meget, om man havde været tilstede. Jeg tror ikke, at det er Tilfældet, og navnlig naar dette Princip skal gennemføres, hvor Taleren er om en saa talentfuld og overbevisende Talsmand for sin Sag som det ærede Medlem. Det skal jeg imidlertid lade ligge. Jeg skal forklare for de ærede Medlemmer, at disse Spørgsmaal have været overveiede i Udvalget, og der kan vist ikke være Noget til Hinder for, at vi modtage Forslag til senere Behandling i denne Retning. Men jeg antager det for rigtigst for at bortskjære al Tvetydighed med Hensyn til Bestemmelsen i Hærens § 19, at vi da faae positive Forslag til 3die Behandling af denne Lov, eller, da den ærede Formand maaste vilde sætte sig derimod, et helt nyt Lovforslag, der gaar ud paa at hæve de større Vælfesleirer for iaar eller ogsaa paa at indskrænke disse Vælfesleirer noget f. Ex. til det, som har været paa Dntale i Anledning af Hærensrevisionen, og fastsætte 30 Dage istedetfor de nuværende 45. Kommer der til at foreligge et saadant positivt Forslag, kunne vi jo forhandle dette Spørgsmaal. For Diebliffet er der kun Tale om, hvorvidt vi skulle bemyndige Krigsministeren til at erhverve den paagældende Leirplads til Vælfesleir af den Art, som ere omhandlede i Hæren. Jeg vil, som sagt, foreslaa de Serre, hvis de virkelig skulde ønske at faae Thingets Anskuelser at vide og ikke alene dette Thingets Anskuelser, men Landsthingets, Regeringens, Lovgivningsmagtens i det Hele, da at fremkomme med et positivt Lovforslag, som saa vil kunne blive forhandlet. Jeg skal ikke komme ind paa, men overlade det til den ærede Krigsminister at

befare den Udtalelse, at det slet ingen Betydning skulde have at standse disse i Hærenloven befalede, og i det hele Massineri indbefattede Vælfesleirer et Par. Jeg har troet, at man fra alle Sider kunde blive enig om, at disse Vælfesleirer i Fremtiden maatte kunne indskrænkes til 30 Dage, det vilde være en personlig Lettelse, medens den pekuniære Besparelse derved ikke vilde blive stor. Jeg kan imidlertid ikke forlige de Udtalelser, der salet for et Par Par siden fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær) under stærke „Hør“ fra de ærede militære Medlemmers Side om det Gode ved at have en Hær med en stærk og kraftig Vælfesleir, med, at han nu vil bortskjære disse større Vælfesleirer. Det skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa; men jeg vil sige, at skulde vi ikke have de samlede Vælfesleirer, enten i den nuværende Form, eller som vi have talt om ved Revisionen af Hærenloven, som større udgaende Vælfesleirer under Kantonnementforhold eller ogsaa Leirvælfesleirer for kortere Tid, — jeg tror, at Alle ville komme til den Erkjendelse, at de nuværende Leirvælfesleirer ere for lange — jeg siger, at ere disse samlede Vælfesleirer ikke nødvendige, maa vi se at komme af med dem enten ved en speciel Lov eller ved Revisionen til Efteraaret. Jeg nærer ingen Tvivl om, at samlede Vælfesleirer under en eller anden Form maa vi have, men har man den Overbevisning, at disse Vælfesleirer ikke ere nødvendige, saa kommer man til at slutte, at de andre Vælfesleirer heller ikke ere nødvendige, og at personlige Vælfesleirer overhovedet i det paagældende Diebliffet ere overflødige. Men er dette Folkets Mening, saa synes det mig langt bedre, at man fremsætter et rent og klart Program, da behøve vi ikke at tale om smaa og store Kanoner, flyvende og faste Forter eller Noget som helst af den Art, thi et klart Program i den Retning vil være Afvæbning for Danmark. Man opstille da dette Program: Afvæbning; og dermed falde disse Bevillinger bort, idet man blot kommer til at betale lidt mere til Politistyrke. Vil man ikke dette, maa man have en Afvæbning under Hensyn til de forskellige Anskuelser af, hvad vi bør give til Krigsvæsenet efter vort Lands Beliggenhed og den Stilling, vi ønske, det skal indtage, en neutral Stilling, og efter samtlige vore finansielle Forhold. Et af Lo maa blive Tilfældet, men dette, at man nok vil gaa med til store Afgifter i een Retning, men bliver angst, naar der kommer mindre Forlangender, er meget uheldigt. Vi maa søge at blive enige om Grundlaget: Vilde vi have et Hærvæsen, eller vilde vi ikke have det? Det forekommer mig, at de Antydninger, der bleve fremsatte f. Ex. af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) og det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær), maa lede til Forslag om Afvæbning, man maa da forsøge, om Folket er med dertil, hvorpaa man beraaber sig, eller ikke. Jeg siger ikke, at